

[Alfred Jensen.]

gennem samarbejdsudvalg, men også på anden måde at have indflydelse på virksomheders drift og ledelse, at tjenestemændene fortsat skal holdes på samme stude. Der må ikke alene være tale om politisk demokrati, men også om økonomisk demokrati, og derfor burde man i det mindste have imødekommet tjenestemændenes ønsker på dette område. Man burde efter vor mening gå videre, end tjenestemændene har ønsket, for det nytter ikke, at man forsøger at stritte imod udviklingen på dette område. Tiden er moden til, at arbejdere og tjenestemænd drages med ind i administrationen af de forskellige foretagender og naturligvis også af statens foretagender.

Disse betragtninger fremsætter jeg, fordi jeg mener, at tjenestemændene i højere grad må behandles på lige fod med andre lønmodtagere, herunder også arbejderne. Jeg har med interesse hørt diskussionen om andre ansættelsesvilkår og også de synspunkter, der er fremført om, at pensionen, efterlønnen, skulle afskaffes. Vi vil naturligvis ikke afvise at deltage i diskussionen om disse problemer, men det forekommer os at være ganske urimeligt på et tidspunkt, hvor man stræber efter at sikre alle arbejdere de goder og den stabile tilværelse, tjenestemændene har, at skulle gå til at afvikle tjenestemandstillinger og tjenestemandsgoder. Man har lovet fortsat at stræbe efter fuld beskæftigelse, og det vil praktisk taget sige, at den, der kommer i arbejde, ikke behøver at frygte for arbejdsløshed. Han stilles altså mere sikkert og trygt end før. Vi har fået gennemført en sygelønsordning, som ikke er tilstrækkelig og heller ikke er udbygget nok, så at den omfatter samtlige lønmodtagere, men det er dog en tilnærmelse til de goder, som tjenestemændene har. Dertil kommer, at en lang række virksomheder yder efterløn til ældre arbejdere, der går over til folkepension, i erkendelse af, at den pension, der ydes fra det offentliges side, ikke er tilstrækkelig. Når der er en sådan udvikling i gang for arbejdere i det private erhvervsliv, kan det ikke være rigtigt at forsøge at nedbryde de goder, som tjenestemændene har opnået, så jeg ser ikke rettere, end at man må fastholde det, der er opnået, og det, det drejer sig om, må da være at skaffe arbejdere

i al almindelighed løn under sygdom, efterløn og pension, når de kommer i den alder, hvor de ikke længere er i stand til at deltage aktivt i produktionen.

Hvad nu tjenestemandsløven angår, kan vi godkende den opdeling, der her er foreslået, sådan at bestemmelserne om lønninger og pensioner findes i én lov og om normering og klassificering i en anden; men det er klart, at jeg ikke her er i stand til at komme ind på alle de problemer i de seks fremsatte lovforslag, som fortjener at blive omtalt, og hvortil jeg og min gruppe skylder at tage stilling. Det tillader tiden ikke. Jeg skal derfor holde mig til nogle af de vigtigste. Det bliver i første række lønnen, det bliver reguleringen af lønningerne, det bliver pensionen, afgangsalder, arbejdstid o.s.v.

Indledningsvis vil jeg gerne sige, at vi ikke har noget imod den forenkling, der sker med hensyn til selve lønsystemets opbygning. Vi kan godkende, at man går fra den komplicerede lønsammensætning over til det, man kalder bruttoløn. Vi er også tilfredse med, at man forenkler, sådan at vi fremtidig kun får 30 lønklasser, og vi kan heller ikke have noget at indvende imod, at man så at sige vender op og ned på rækkefølgen. Jeg behøver jo heller ikke her at fastslå, at vi med tilfredshed hilser, at man nu afskaffer forskelsbehandlingen af forsørgere og ikke-forsørgere; det ligger i sagens natur.

Vi er fuldstændig klar over, at når man skal foretage ændringer af så omvæltende karakter, som der her er tale om, skal der penge til, og de 140 mill. kr., det vil koste, afskrækker ikke os. De afskrækker os ikke, fordi vi føler, at der er tjenestemænd, som har krav på at få deres forhold forbedret, og fordi vi ved, at en regulering af lønningerne for tjenestemændene ville have været nødvendig i år, for så vidt der ikke var kommet en revision af selve tjenestemandsløven. De midlertidige og særlige tillæg, der er blevet givet de senere år, måtte man anstændigvis også opretholde og forøge for dette finansår, og jeg vil også gå ud fra i det kommende finansår. Når man tager i betragtning, at beløbet — det, der blev givet for 2 år siden — for det finansår, vi lige har forladt, udgjorde 74 mill. kr., kan enhver sige sig selv, at med den inflation, den stigning i lønnen, der har fundet